

zijner eigen zonen aan Frankrijk's adelaar drinken liet, opdat hij met te hooger vlucht zijn wieken over 't arme Duitschland uit zou slaan, wie waren toen nationaal in Duitschen zin, de mannen van het Rhijnverbond, of Schill en Stein, die, door hun spreken tot het volksgeweten, in Leipzig's bloedbad dien fieren adelaar den kop hebben verplet?

Mag ik meenen, dat door deze vluchtige herinnering, het bewijs, aan onze kleine minderheid ontleend, wel iets in kracht kon verloren hebben, toch rijst daarbij een bedenking op, té natuurlijk, dan dat ik ze niet liever zelve uitspreek, dan ze mij door anderen te zien voorgeworpen.

Het feit dat de meerderheid der natie zeer anti-nationaal kan zijn, zal men niet langer loochenen, maar.... zal men vragen: ontvalt ons zoo niet elke toetssteen ter keuring van den echten stempel, die het ongeschonden beeld der natie draagt? Nationaal te zijn!... welke richting, welke groep of factie beweert het niet? Zoo de stem des volks dan hier geen stemme Gods kan zijn, hoe dan te richten tusschen u en ons? Zal úw adelbrief'echt, de ónze vervalscht zijn, tóon ons dan den zegelring, die voor de echtheid van het zegelmerk beslist.

In ernst, zou het antwoord op die vraag zoo moeilijk zijn? Of als ge er eenen vindt, die naar uwe schatting diep gezonken, ver is afgedoold, maar anderen zijn met hem, die hem nu juist een man, nu juist een held achten, nu juist zoo machtig met hem ophebben, zoo flink en ferm als hij aan niets zich stoort, — zeg mij, zijn er dan geen gangen naar dat geweten, geen wegen naar dat hart, om hem zelf te doen beslissen, wáár zijn roeping ligt? in wat gij van hem eischt, of op die nieuwe wegen, waar gij beweert, dat hij aan zich zelf ontzonk, al zingen die anderen in choor, dat hij nu eerst zich zelf geworden is? Zijn er dan geen teedere banden met haar, wie hij zijn oorsprong dankt. Geen lieflijke beelden der jeugd, die ge kunt oproepen. Spreekt dan de herinnering van